

mondhoeken van de Checker aan de andere kant van de tafel krulden omhoog toen hij haar lach zag. 'Dit vind ik zo fijn om te zien!' riep hij. 'Dat je ondanks je rode scherm nog kunt lachen. Iedere dag staan er mensen huilend op de stoep van ons Checkpoint omdat ze niet naar binnen durven. Zo zinloos, zo jammer. Bang zijn voor je eigen dialoog is alsof je bang bent voor jezelf... wat heb je dan voor leven?'

'Mag ik nu naar huis?'

'Bijna. Omdat je nog in de kalibratieperiode zit, heeft een rood scherm niet meteen gevolgen. Maar de tijd dringt, Roz. Je moet in therapie bij het Altercentrum voor het te laat is. Ik plan je meteen morgenmiddag in voor de eerste sessie van de training "Leer luisteren naar jezelf".'

'Rood? Róód?' Barbara roerde zo hard in de pan dat Roz bang was dat-ie van het fornuis zou vliegen.

Roz deed nog een stap naar achter en ging op de hoek van de keukentafel zitten. 'Mam... doe rustig. Het stelt niets voor.'

Hop, daar gulpte een lading pastasaus over de rand. 'Het stelt niets voor? In wat voor wereld leef jij, Roz?' Barbara draaide zich om en zwaaide woest met de houten lepel. De saus spatte alle kanten op. Een stukje courgette gleed langzaam van een keukenkastje richting de vloer. 'Nee, zeg maar niets, ik weet het antwoord al. Je denkt dat jij en die jongen van Woldgrave je nergens iets van aan hoeven te trekken.'

'Hij heet Fabian, mam. Dat weet je best, hij heeft hier laatst nog gegeten.'

Barbara deed of ze niets hoorde en bleef met de lepel zwaaien. 'Spijbelen. Onvoldoendes halen - terwijl dat met jouw verstand achten en negens kunnen zijn. Midden in de nacht thuiskomen. Denk je dat ik dat niet heb gemerkt? En dat je kleren naar bier stonken? Je bent vijftien! En dan dat eeuwige gefiets! Weet je wel dat jij en die jongen de schrik van de stad zijn? Van trappen afsjezen, mensen bijna omverrijden... Ontken het maar niet. Denk je dat niemand je herkent met een helm op? Weet je wat mevrouw Rumming laatst zei? Dat je samen met hem in de buurt van de rivier een hek omver had getrapt om als schans te gebruiken.' Barbara hijgde. Ze was inmiddels bijna net zo rood als de saus.

'Haal effe adem, mam.'

'Vertel mij niet dat ik adem moet halen, Roz! Rustig, Barbara... Rustig...'

Ah. De fase dat haar moeder kalmerend tegen zichzelf ging mompelen was aangebroken. Zo meteen kwamen de tranen. En ja hoor, Barbara's ogen begonnen te glinsteren. 'Rozzy... ik ben zo bang dat ik je kwijtraak... Een rood scherm... dat kan écht niet.'

Roz zuchtte toen ze voelde hoe haar buik zichzelf in een pijnlijke knoop legde. Ondanks alle training de laatste tijd was ze nog steeds niet immuun voor de combinatie moeder plus tranen. Meer trainen, dus. 'Waarom doe je altijd zo moeilijk? Je zei het net zelf: ik ben pas vijftien. Het telt nog niet!' riep ze. 'Kalibratieperiode, weet je nog?'

Barbara veegde driftig in haar ogen. 'Natuurlijk telt het wel! De Kalibratie is bedoeld om te wennen aan je dialego, niet als vrijbrief om te doen waar je zin in hebt! Denk je echt dat je rood kunt scoren alsof het niets is en na je zestiende weer met een schone lei begint?'

'Eh, ja. Dat is bij Fabian ook zo.' Dat was niet waar, maar Barbara hoefde niet te weten dat Fabian bij de eerste Check na zijn zestiende verjaardag meteen een rood scherm had gescoord. De flipfrequentie van haar moeder lag al hoog genoeg.

'Ik hoop het voor hem. Je weet toch van die jongen hierachter in de Azalealaan? Bam. Drie rode schermen in een jaar. Nog geen zeventien en al naar een Transferum. Ik kwam zijn moeder laatst tegen, die vertelde dat hij rood bleef scoren bij de Checks, terwijl hij zijn leven had verbeterd.'

Roz lachte. 'Bedoel je Aron? Die jatte uit de supermarkt en reed een kleuter omver met zijn illegale scooter – die hij ook nog had opgevoerd. Echt mam, hoe kun je Fabian en

mij met hem vergelijken? Wij doen niemand kwaad! Maar ik hoef toch niet de hele tijd alleen maar goeie dingen voor de wereld te doen?! En sorry, ik heb echt geen zin om me als een bejaarde te gedragen. Als ik twee cola drink en na elf uur naar bed ga, zeurt mijn dialego al dat ik een te wilde avond heb gehad. Vertel eens, wat deed jij allemaal toen je vijftien was?'

Barbara keek haar niet aan, maar begon weer fanatiek in de saus te roeren. 'Dat doet er niet toe, toen was alles anders. Jullie spelen met je leven. Ik hoop dat het het waard is.'

Ze hadden in stilte gegeten en daarna had Roz de rode strepen van de keukenkastjes geboend en op haar kamer 'huiswerk gemaakt'. Het was een eitje om rond middernacht ongemerkt het huis uit te glippen, want Barbara ging iedere doordeweekse avond om half elf slapen. Belachelijk. 'Je laat je als een kleuter door je dialego naar bed sturen,' had Roz laatst tegen Barbara gezegd toen die een kwartier voor het eind een film had afgezet. Maar nee, dat was complete onzin, volgens haar moeder, die uiteraard meteen de kans had gegrepen om de boel om te draaien. 'Ik heb een geweldige baan, maar 's avonds ben ik kapot, Rozzy,' had ze gezegd. 'Het zou helpen als jij wat vaker kookt en schoonmaakt. Maar je dialego vindt het vast ook een goed idee als jij meer helpt in huis – en dus vertik je dat. Wie is hier nu de kleuter?' Ze hadden allebei met deuren gegooid, zo hard dat het porseleinen poezenbeeldje dat nog van oma was geweest uit de kast was gevallen.

'Kan het zijn dat je moeder per se groene schermen wil scoren omdat je geen vader hebt?' had Fabian gevraagd toen Roz hem had verteld wat er was gebeurd. 'Wie zorgt er voor jou als Barbara drie rode schermen scoort en naar

een Transferum moet? Als ze in de Schaduw verdwijnt en wordt vervangen door haar dialego, heb jij alleen nog een moeder op een scherm. Ik snap wel dat ze alles doet om dat te voorkomen.' Dat klonk zo irritant redelijk dat Roz hem gelijk moest geven. Ze had Barbara's favoriete bananenmuffins gebakken en de scherven aan elkaar gelijmd, maar de barsten bleven zichtbaar.

Overdag was Alaman een slaperig provinciestadje dat vredig ingestopt tussen heuvels en bossen lag te dutten. Het leek alsof zelfs de Alame zijn stroming vertraagde zodra die de stadsgrenzen bereikte. De rivier slingerde in lome bochten door de stad, die bestond uit ruim zestigduizend mensen, twee Checkpoints, een Transferum, treinstation en natuurlijk de in de DN voorgeschreven 2,4 boom per inwoner.

's Nachts sliep Alaman niet, dan lag het in coma - en vannacht was geen uitzondering. Er was geen kip op straat, cafés, eettentjes en winkels waren gesloten en in vrijwel alle huizen waren de lampen uit. Barbara was duidelijk niet de enige die ging slapen wanneer haar dialego dat wilde, dacht Roz. Ze fietste midden op straat om de bewegingsmelders op de lantaarnpalen te vermijden en geen lichtspoor door de donkere stad te trekken. Eén rood scherm was voorlopig wel even voldoende. Niet dat het verboden was om midden in de nacht wakker te zijn en door de stad te fietsen. Natuurlijk niet. In de DN was bijna niets verboden. Dat was niet nodig. In de stilte van de nacht echode het gedram van Roz' dialego luid en duidelijk in haar hoofd.

We moeten eerder gaan slapen, Rozzy. Als we minimaal negen uur slapen, kunnen we ons beter concentreren op school en halen we minder onvoldoendes. Het is ook beter voor onze gezondheid en je weet dat onze gezondheid ons belangrijkste bezit is! Bovendien is gezondheidszorg erg duur. Als wij gezonder leven, is er meer geld voor onderwijs en sport. Voor trainen en nieuwe fietssporen en...